

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacræ Theologiæ Professoris, Et sanctæ Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtvtibvs,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

Continet Tractatvs De Conscientia, De Peccatis, De Legibvs, De Fide, Spe,
Et Charitate

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

4 An necessariò requiratur, vt obliget correctionis præceptum, cognitio in
corrigente de fratris delicto, & in ipso fratre cognitio illius.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76540](#)

Argumenta pro secunda sententia facta non vrgent. Factor Christum Dominum Mart. 18. locorum fuisse de correctione peccantis mortaliter, non venialiter. At inde non infurturn est preceptum de corrigendo fratre peccante venialiter in illo precepto tacitè inclusum, non quidem sub culpa graui, sed leui; quia leuitate, & secundum quid per peccatum veniale desperatur frater, & sic per correctionem lucratur. Ad secundum respondet facile posse peccantem venialiter se à peccato liberare, ut vero facilis liberatur, seu ut efficaciter liberetur, Indiget correctionem. Ad tertium dico non esse graue iugum, quia nec sapientia speratur sicut ex correctione, neque constat de periculo proximi, neque facilis obique verecundia eum potes corrigit.

Hec dicta sunt de correctione peccati venialis, ex quo non timetur lapsus in mortale, nam si hic timerit, non leuis, sed gravis obligatio erit illud corrigiendi, pro graviitate periculi, ut supradicti Doctores docent.

Sed quid dicendum, si peccans venialiter subditus sit, & ob eius nimiam licentiam alii ruina paratur, vel religiosa obteruaria labefactatur? Dicendum est teneri Praelatum non solum sub obligatione peccati venialis, sed mortalis, tales defectus veniales corrige. Sic Sotus 2.2. concl. 3; disp. 4. n.4. Banne de charit. art. 2. dub. 2. Tortes disp. 86. dub. 2. §. 3. dicendum. Suar. disp. 8. de charit. scilicet 2. n. 6. circa finem Eman. Saa verbo corrigit n. 5. in edit. Roman. ibi, simplex veniale in Praelato regulari necessaria materia correctionis. Agid. de Coninch. disp. 28. dub. 3. n. 24. vbi extendit obligationem ad quemlibet priuatum. Ratio est, quia obligatio non tam est ex precepto correctionis, ex bono spirituali proximi attendit, quam ex obligatione offici superioris, quae tenetur religiosam disciplinam conferare, & nullo modo labefactandam permittere. At ex permissione defecuum venialium, si graues sint, & nocui, soler religiosa disciplina minimum labefactari. Tenetur ergo Praelatus hanc diminutionem praecavere. Iudices vero exculpete non ita auctoritatem hac obligatione corrigiendi in subditis peccata venialia, nisi defectus electio republikae graue nocturnum, vel tertium, neque obligatus sit ex officio.

Syndici, visitatores, & alij vices Praelati gerentes tenebuntur Praelatum de defectibus admonere; & si in hac parte nimium diffidulent, & ex coru[m] dissimulatione religiosa obteruaria in communione labefactari prudenter timeatur, peccabunt grauius. Sicut & Praelatus peccaret sciens tales defectus, & non corrigit, sicut posset: ita Suar. & Lorca, & Agid. supra.

Ex sola tamen dissimulatione cu[m] aliquo horum defectuum occulti sunt, non existimat Praelatum peccatum graniter, cum ex illis, virope occulti, non derit alius occasio guinae, neque ob illis, disciplina religiosa labefactetur, neque ipsa religiosus in periculo proximo sit cadenti a statu religioso, ut suppono. Colligitur ex Bonac. disp. 3. q. 4. p[ro]p[ri]o. 7. affectente peccata venialia non esse corrigena sub obligatione, nisi for[ce] talia sint, ut proxime disponant ad mortali, aut magnum alius pertinet detrimentum. Et Suar. disp. 8. scilicet 2. n. 6. circa finem. Tuoc maximum (inquit) poterit esse obligatio in Praelato sub mortali corrigiendi venialia, quando defectus sunt generales communitatibus, quod id in communiam non redundant, neque ex illis salus proxima in discrimine vertitur, non agnoscit ex quo capite obligatio corrigiendi sub mortali possit ori. Idem colligitur ex Tortes disp. 86. dub. 2. fine. vbi postquam dixit superiores religionum obligati sub mortali ad reprehendendas consuetudines aliquas contrarias religioni subditorum. Idem dicunt ego de obligacione Praelati ad reprehendendum aliquem fraternali correctione proper aliquod genus peccati venialis nocuum religioni, v. g. proper impudica aliqua verba, aut consuetudinem iurandi, aut simile quid, quod religiosum maxime dedecet. Ecce quia ratione ex omnibus iis auctoribus constat Praelatum non esse sub mortali obligatum corriger defectus veniales, nisi tales sint, qui religioni ob malum exemplum novent.

P V N C T V M . IV.

An necessariò requiratur, ut obliget correctionem preceptum, cognitio in corridente de fratri delicto, & in ipso fratre cognitio illius.

¹ Cognitio moraliter certa de peccato gratis prærequisitur ad correctionis obligacionem.
² Si proximus ex ignorantia inuincibili peccat, plures censem non esse necessario corrigidum.
³ Probabiliter existimat corrigidum esse.

¹ Er[em]ones Doctores sentiunt non posse esse obligacionem certam de corrigo fratre absque notitia moraliter certa de eius miseria, & necessitate: ita Adrian. 4. quest. de correctione. Neutr. cap. 24. n. 12. Suar. aliis relatis, disp. 8. scilicet 3. num. 1. Lorca 2.4.33. art. 1. disp. 44. num. 4. Eman. Saa verbo corrige, in editione Romana, ibi, si mortale incursum non est adhibenda correctio. Villalobos 1.2. sum. tract. 4. difficult. 3. num. 1. Agid. de Coninch. disp. 28.

dub. 6. n. 87. adducitque potest Sotus de secret. memb. 2. q. 2. concl. 4. & Torrez 2.2. q. 33. disp. 86. dub. 3. in principio dicentes requiri, & sufficere notitiam probabilem & prudentem, cum enim dicunt prudentem necessariò expostulare debet notitiam delicti commissi, & committendi mortaliter certam. Alias corripens sine hac certitudine non amorem, sed iram, & odium in fratre excitaret, cum illi peccatum fortè non commissum obiceret, facilissimōque negotio correctio eludi posset: & probari videtur satis ex illo Mart. 18. si peccaverit in te frater tuus id est, te sciente, ut explicat August.

Difficultas maior est, an excusetur à correctione eo quod proximus delictum non cognoscit: Et quidem si id procedat ex ignorantia vincibili, & culpabili, clarum est te obinde excusari non posse, cum illa ignorancia non excusat proximum à peccato. At si ex ignorantia inuincibili legem transgredierat, plures Doctores docent te obligatum non esse. Quia ratione dicunt nullam esse obligationem monendi comedentes carnes die Venoris, vel non audiunt. Missam die festo, si ignorantia inuincibili praecipi laborat. Tum quia proximus non est absolutè in statu spirituali misericordia, cum non peccet, tum etiam quia praecipit corrections est de peccato proximi, iuxta illud, si peccaverit in te. Ergo vbi non adeo peccatum, non est obligatio; & ita tener loquens de ignorantia iuriis positivi Bannes, dub. 3. q. 33. art. 5. Nauar. cap. 24. numero 12. & 13. & Valen. disputatio 3. questione 10. pun. 2. §. cum tamen Villalobos tract. 4. difficult. 4. numero 6. Bonacina disputatio 3. de charitate q. 4. p. 7. nu. 10. de qualib[et] ignorantia id affirmat, modò non vergat in gracie detrimentum ipsu[m] delinq[ue]ntis, vel tertii, neque obligatus sit ex officio.

Ego vero existimo siue obligatus sit ex officio, siue non, siue ignorantia sit iuriis positiui, siue naturalis, si ex monitione speratus fructus, te teneri, si transgredientes legem, monere. Tum oī reuerentiam ipsius legis, cum quia illa ignorantia absolute malum quoddam est, esto non impunita culpa. Ergo est materia doctrinæ, vel correctionis, & obiectum spiritualis elemolyn. Ade regulatior ex transgressione materiali legis sit quis facilis ad formalem illius transgressionem. Ergo si commodè potest hoc periculum vitare, quæ causa esse potest, ut excusari? Denique si transgredientes legem non corrigit, cum possit, tacite denotatae can[te] transgressione approbare, & scandalum generas. Et quidem si ex officio obligaris, ut si sis superior parochus, confessarius, & dominus; ferè omnes Doctores tenent te obligatum esse, quia ratione tenetis subditos instruire in oblatione praecipitorum. Item tenetis procurare, ne alii scandali occasionem prebeant, quod sp[iritu]e transgressione materiali legis causatur. Deinde impedit, ne alii intelligent subditorum errores te approbare: sic Thom. Sanch. lib. 2. de matr. disp. 38. numer. 1. Valen. 22. disput. 3. quest. 10. p. 2. §. tertio certum est. Et adducit Gregor. Hom. 11. in Ezech. & Paulum. Abonum 20. Non enim habet sensu[m], quod minus annunciatrum omne consilium Dei volit. Bonac. disput. 3. de charit. quest. 4. p. 7. n. 10. At quando ex officio non obligari, docet Lorca disp. 41. numer. 15. Suar. disp. 8. scilicet 1. numer. 6. Azor. lib. 11. cap. 15. quest. 4. & 5. Valen & Villalobos. supra. Plures tamen ex iis Doctribus solum in iure diuino, & naturali id admittunt: nam in ignorantia iuriis positivi iam diximus sentire non esse obligationem monendi: sed quia eadem videatur esse ratio de vtroque, scilicet reverentia legis, & transgressio materialis illius, & malitia ignorantie, id est de omnibus dicimus esse obligationem monendi, seu corrigitendi; & ita tenet Coninch. disp. 28. dub. 4. a. n. 38.

P V N C T V M . V.

An requiratur necessariò spes fructus, ut correctionis sit in precepto, & quæ spes futura sit.

- 1 Spes fructus necessaria requiritur.
- 2 Non est opus stolidum fructum sperare, sufficit, si decursu temporis speretur.
- 3 Spes fructus probabilis sufficit ad obligationem correctionis.
- 4 Quando dubius est, an correctio profutura, vel obscurata sit, nulla est obligatio.
- 5 Secus si dubius sit de profectu, at securus non illaturus damnum.
- 6 In extrema necessitate in dubio de profectu, & de documento adhibenda est correctio.

¹ Communis sententia affirmat cum D. Thom. 2.2. q. 33. art. 6. necessariò requiri spem fructus, alias correctio esset otiosa, id est dixit August. cap. si quis, de paucitate. disp. 7. Si sci[er]em non tibi professe, non te admonerem. Neque aduersus haec communem doctrinam obstat Sanch. lib. 2. de matr. disp. 38. num. 2. affirmans laborantem ignorantia vincibili, & culpabili, si ad confessarium accedit, monendum esse, etiam si confessarius iudicet non profuturam monitionem; quia ut bene ipse Sanch. explicat, eti non profit monitio, ut à peccato desistat.

pro